

Alexandru ECOVOIU
Sigma

Boris VIAN
**Spuma
zilelor**

EMILIAN GALAICU-PĂUN

Sunt 10 ani bătuți pe muchie de când Alexandru Ecovoiu se află în fruntea topurilor literare din România. Premiat, tradus în mai multe limbi, reeditat, în țară dar și în străinătate, „acest fascinant Alexandru Ecovoiu” – ca să-l citez pe cronicarul de la *Le Monde* – dă măsura talentului său prodigios în romanul *Sigma*, Cartea Românească, 2002. „O capodoperă!”, titrează revista *Cuvântul*, în editorialul semnat de eseistul Ioan Buduța, care ține să precizeze: „Primul roman românesc de când avem roman care ar putea interesa orice cititor din lumea creștină, iudaică și în genere credincioasă”.

În mare, trama cărții se reduce la următoarea schemă: dacă Iisus ar fi din nou în carne și oase, L-am crucifica, desigur; dar ar mai exista o posibilitate de aflare a adevărului dacă, după crucificare, un frate geamăn al lui Iisus ar apărea printre oameni ca fiind învierea Celui de pe Cruce. I s-ar cere să facă minuni și ar sfârși precum Cel dintâi.

O scriitură incandescentă face diferența: „Sigma. Nici Alfa, nici Omega. Prins în alfabetul cristic, nu vreau să fiu mantisa puterii lui Iisus, pentru a mă ridica la Număr. La Dumnezeu. La UNU. Nu pot să fiu o zecimală dintr-o putere, indiferent a cui! Nu încap după nicio virgulă! În niciun logaritm, așa cum încercă să mă vâre tot felul de facțiuni. Deja sunt prins într-un cod numeric personal! Cuantificat! Urmărit! Captiv! Îmi pierd mințile!...”

O carte fără rest, *Sigma*. Un autor greu de cuantificat, Ecovoiu!

Despre capodopera lui Boris Vian, *Spuma zilelor*, Humanitas, 2003, nu se poate vorbi decât în versuri, și nu ale oricui, ci ale unui poet înrudit spiritual cu scriitorul suprarealist francez, oniricul român Virgil Mazilescu: „ce m-ar costa să proclam drept genial/ un anumit fel al tău femeiesc de a putrezi”.

Chloé, iubita lui Colin, moare cu zile dat fiind că un nufăr crește în plămâni ei și doar prezența altor flori îi poate atenua suferința. Încăperea în care zace tânăra femeie se micșorează pe măsură ce boala înaintează: „Nu se mai intra în sufragerie. Tavanul aproape atingea podeaua, de care-l legau excrescențele semivegetale, semiminerale ce creșteau în întunericul umed. Ușa dinspre culoar nu se mai deschidea”. Când, în cele din urmă, Chloé se stinge, „brusc, tavanul atinse podeaua și lungi filamente vermiforme dintr-o materie inertă țâșniră în răsuciri lente prin interstițiile suturii”. Conform „regulamentului înmormântărilor sărăcăcioase”, trupul neînsuflăit este închis într-o „ladă neagră și veche, cu un număr de ordine”, pe care doi hamali „o apucară și, folosind-o în chip de berbec, o azvârliră pe fereastră”. Odată ajunsă la cimitir, defuncta are parte de o ultimă umilință: „...pietrele cădeau cu zgomot surd, Șvițelul, Țârclovnicul și cei doi hamali se prinseră de mâini, traseră o horă în jurul gropii și apoi o luară brusc spre cărare și dispărură în șir de farandolă”. Câtă cruzime, atâta poezie!

În final, să mi se îngăduie a-l cita pe Baudelaire: „Alors, ô ma beauté! dites à la vermine/ Qui vous mangera de baisers./ Que j'ai gardé la forme et l'essence divine/ De mes amours décomposés!”